

Petr Schink

ŠPINA VÁ PRÁCE⁺

Petr Schink
ŠPINA VÁ PRÁCE

© Petr Schink, 2020

Cover Illustration © Jan Doležálek, 2020

Cover Art © Jan Doležálek, 2020

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-886-0 (ePub)

ISBN 978-80-7557-887-7 (mobi)

ISBN 978-80-7557-888-4 (pdf)

První elektronické vydání.

Obsah

ČOKL	4
ŠPINA VÁ PRÁCE.....	28
ZAJÍŽDKA.....	58
ŠPATNÝ DEN	76
HODNÝ, ZLÝ A CHLUPATÝ	103
TICHÁ NOC	120
ŠLÁPNOUT DO...	151
V ZAHRADĚ EDEN	195
Krvavé šlépěje – ukázka.....	211

ČOKL

Polední slunce pražilo do mrtvé hnědi pustiny a teplota nad padesát stupňů Celsia lámala meteorologické rekordy. Jako by to tady nebylo jedno. Poslední předpověď počasí zazněla před osmdesáti léty – mělo být hříbovitě oblačno.

Nad jednou z rozvalin budov, kterými byla planina poseta, kroužil ve stoupajícím vzdušném proudu osamělý sup. Léta praxe v požívání víceméně mrtvých věcí mu napovídala, že tady by si mohl přijít na své. Mezi troskami se něco pohulo a vyvolalo menší sesuv štěrku. Něco v ošoupaném koženém kabátě, který musel svému majiteli připravovat v tomhle horuku peklo na zemi. Sup to nevzdával. Občas se mu povedlo uklovnout si porci masa i z něčeho živého. Nebo, přesněji, ne zcela mrtvého. Tentokrát měl smůlu. Ještě jsem nehodlal chcípnout.

Rozlepil jsem oči a zaostřil přímo na přerostlého škorpióna. Osminohá potvora vykráčela zpod vraku pomačkaného Buicku. Že to bývalo vozidlo, se dalo poznat jen podle znaku tří štítů dnes už neexistující automobilky. Něco se mihlo, křupl chitinový krunýř a arachnid zmizel. Do skryše ve vylomené mřížce chladíče zajel asi půlmetrový hádek. Na plaza bez mimických svalů se tvářil dost spokojeně.

Leknutím jsem odtrhl tvář přichycenou zvrátky k betonovému bloku. Z řídkého, světlého strniště jsem vydrolil beton z prachu a zbytků včerejší večere. Hlava mě bolela, jako bych přes ni dostal ocelovou trubkou. Vlastně dostal – vzpomněl jsem si matně na noční události. Vysmrkl jsem krustu sražené krve a opatrně, jako bych měl kosti ze skla, se opřel o nakloněný pilíř.

Moje potrhané a špinavé oblečení stěží zakrývalo čerstvou sbírku rezných ran a oděrek, ale jinak bylo provozuschopné. V hrudníku mi nepříjemně povrzávalo naprasklé žebro, ale namlouval jsem si, že si to jen namlouvám. Zranění jinak nebyla vážná, ale tady v divočině, daleko od toho, co si tak velkohubě říká civilizace, by mě mohla stát život.

Ovšem ne s krabičkou Stimů, ukrytou ve vypárané podšívce kabátu, ušklíbl jsem se. Nebyl to moc hezký úsměv, víc jsem však od suchem rozpraskaných rtů s otiskem podrážky chtít nemohl. Vytáhl jsem kovové pouzdro s napůl setřeným nápisem In**lín – asi nějaká předválečná droga. Teď ukrývalo tři skleněné injekce se záračným urychlovačem hojení, nazývaným Stimulační esence nebo prostě Stim. Předloktí jsem zaškrtil koženým šněrovadlem a pokusil se paži očistit. Nakonec jsem si po kůži jen rozetřel svrbící film prachu a potu. Zapumpoval jsem rukou, odstříkl vzduchovou bublinku, zavřel oči a doufal, že se trefím. Injekce opravdu nesnáším. Stačila však pouhá jedna dávka jedovatě zelené tekutiny, aby bolest v úlevné vlně ustoupila a rány se začaly před očima zatahovat. Zatím jen citlivou růžovou kůžičkou, ta bude však už do večera k nerozeznání od okolní pokožky. Pokud do večera v téhle život vysávající pustině vydržím.

Stimy jsem před půl rokem vyhrál v kostkách v jedné zapadlé díře jménem Lodge Town – co ale dneska není jen zapadlá díra? Od té doby jsem si nepřestal gratulovat k výjimečné klice. Stimy jsou v podstatě směs drog, stimulantů, vitamínů a dalších sraček, urychlujících buněčný metabolismus. Zázrak předválečné vědy. Ostatně jako jedny z mála výdobytků minulosti přečkaly řádění přeživších po Velké válce. Tehdy se hystericky ničilo všechno, co jen trochu připomínalo vědu, vládu, politiku a podobné vymoženosti, které nás dostaly tam, kde jsme. Za ten malý zbytek výdobytků civilizace, které ničení přečkaly, se dnes platilo životem.

Věděl jsem dobře, že musím co nejrychleji vypadnout. Za ta léta bezcílného poflakování divočinou jsem jistě nabral do kostí dost radiace, ale o osvětlení vlastnotělní výroby při nočním močení nestojím. Neobydlené ruiny staveb všude kolem, zhroutené do sebe jako domečky z karet, mi předaly své varování. Tyhle trosky dnes sloužily jako jediná připomínka dávného okamžiku zkázy, kdy se přes kontinent přehnala vlna živého ohně a zametla většinu známek života do úhledných hromádek prachu.

Vylovil jsem z kapsy poškrábané černé brejličky s koženými krytkami proti prachu na bocích a zahákl drátěné nožky za uši. Včerejší nakládačku přečkaly jen s nakřáplým sklíčkem.

Těsně před mým nocležištěm se v písku zatáčely stopy na duši sjetých pneumatik Oldsmobilu Starfire. Auto místního kápa Herr Heinricha. Tahle přezdívka pasovala k jeho bledému, sulcovitému ksichtu stejně dobře jako kudla mezi žebra. Tu tam sice ještě neměl, ale co je v životě lidském dokonalé?

Na tomhle místě bylo něco divného. Přestože tady – uprostřed ničeho, a navíc poblíž předdimenzované golfové jamky jménem Los Angeles – neměl nikdo co pohledávat, daly se všude kolem rozpoznat stopy táboření: rozkopané ohniště, střepy lahví, pár vajglů, injekční stříkačky a inhalátory STREAMu. Někdo si tu před nedávnem užil mejdlo ve stylu „co pustina a exhumovaná mršina civilizace dá“. Neměl jsem ale ani čas ani chuť hrabat se v odpadcích a hrát si na stopaře.

Odšoural jsem se sotva dvacet kroků po stopách auta, když se v rumišti za mnou něco pohnulo. Bleskově, až mi ze zraněného hrudníku vystřelilo ostré bodnutí, jsem sáhl do podpažního pouzdra. Pistole samozřejmě nikde. Ze zpola zaspaného vchodu do sklepních prostor nějaké fabriky se našťestí vybelhal jen opelichaný pes. Užůž jsem se shýbal pro kámen, abych tu potvoru odehnal, ale pak jsem si to rozmyslel.

„Tak pojď! Ale nemysli si, že na tebe budu čekat...“

Parodie na lidský hlas mě zaškrábala ve vyschlém hrdle. U pasu se mi smutně houpala plastová láhev zašitá v hovězí kůži. Někdo si dal tu práci ji probodnout, a tak zůstalo jen trochu teplé, nakyslé vody na dně. Jestli se nedostanu do města před večerem, přijde mi psí krev vhod.

Hafan, jako by zachytil mé myšlenky, se na chvíli posadil do stínu a líně si olízl kulky. Pak mě přece jen belhavě následoval. Nebyl to zrovna fešák. V mordě

mu zbývalo sotva pár polámaných zubů, černošedou srst poznamenala prašivina a rvačky zjizvenými lysinami a jedno oko bylo po zánětu potažené mléčnou blánou. To mu však neubíralo na vzhledu stoprocentně účinné mašiny na zabíjení.

Nemohl jsem se toho hafana zbavit od chvíle, kdy jsem ho s jedním osamělým farmářem vyměnil za antikvární výtisk časopisu Victoria's Secret. Chudák chlap potřeboval vnést nový, inspirativní vítr do jednotvárné sexuální diety, kterou mu mohla poskytnout užitečná zvířena v romantickém prostředí zahnojeného chlívku. Říkal jsem si, že chodící konzerva se hodí. To bylo už několik týdnů. Od té doby jsem psa párkrát nakrmil a on se na mě na oplátku přilepil.

Prašnou pláň, udusanou energií atomového výbuchu, místy protínaly zbytky vymleté silnice, která vedla k mému cíli. I přes Stim mě v hrudníku nepříjemně píchalo, a navíc se ozvalo koleno. Nejspíš natržené vazy, jak jsem včera ze všech sil kopl toho Mexikána Huntera. To on mě tak zřídil. Jediné, co mě uklidňovalo, bylo, že ho teď musí nakopnutý bok bolet nejmíň stejně. Škoda, že jsem nemířil líp. Mohl jsem poušť ušetřit nové generace hunterčátek. Skrz clonu nevolnosti z dehydratace a potu v očích jsem se pokoušel neztratit stopu auta a začal se prohrabovat chatrnými zbytky paměti.

Včera večer jsem rozehrál obvyklou partičku pokeru v baru s podivným názvem B*d **d Breakf*st. Zbytek neónových písmen se držel z posledních sil a dalo se jen hádat, co je myšleno tou Špatnou Snídaní. Podnik tvořil neoficiální centrum hnízda jménem Morgan. Rozrazil jsem lítačky, visící na jednom pantu, a přivítal mě důvěrně známý šum lokálu, a ještě známější pach mnoha nemytých těl, alkoholových výparů a tisíců vyhaslých cigaret. Od několika stolů se ozvaly pozdravné výkřiky. Cestou jsem pleskl po rozložitém zadku Jenny – místní barmanky a bordelmamá. Ocenila to jako vždy blejsknutím svého z větší části zlatého chrupu. Nevím, kde ho vzala, ale tuším, že má domek na pozemku bývalého hřbitova.

„Kohopak voškubeš dneska, Elli?“ zeptala se spiklenecky rachotivým basem, který byl schopen přeřvat nejen celou hospodu, ale i otrískaný juke-box v rohu, vyhrávající pořád dokola Sinatrovo Blue Skies. „Dáš si Roentgen jako dycky, drahouši?“

„Dal bych si i něco jiného, Jennice, ale nemůžu zlomit srdce pŕlce Morgana.“

Vysmekl jsem se zpod pracky, která se podezřele dlouho zdržovala na mé zadnici. Nějak jsem těm obřím tlapám nevěřil. Zapadl jsem do rohu lokálu k hráčskému stolku, který tady jediný přečkal z dob, kdy tahle díra bývala motorest a po dálnici do Los Angeles svištěly naleštěné černé bouráky s křídélky na zadních blatnících a s chromovanými mřížkami chladičů. Jen stěží jsem byl schopen utvořit si o těch časech aspoň mlhavou představu. Nikdo z pamětníků už nežil, a tak

zbyly jen potrhané časopisy s obrázky mrakodrapů a starými reklamami na zaručeně osvěžující limonádu Atomic~Cola.

Na zvarhánkovatělém umakartovém stole přistála během chvilky flaška piva s nezaměnitelným emblémem Roentgen Brewery a ještě nezaměnitelnější chutí cukrovkářské moči. Čokl mezitím očuchal ožralu nebo možná mrtvolu válející se u zdi a označil si ho jako své teritorium. Pak se mi znuděně stočil u nohou.

Většinu štamgastů tvořila směska místních grázlíků, na hranici přičetnosti vy-smahlých závisláků na STREAMu nebo chlastu a pár lovců, co sem přišli rozfofrovat prachy za úlovek. Hostům odpovídalo i vybavení hospody. Kachlové dláždění před věky zmizelo pod nánosy špíny, takže jste si mohli myslet, že šlapete po udusané hliněné podlaze, navíc věčně rozmokvané plivanci. Pod svrchní usazeninou trpělivě číhaly skryté střepy a jehly stříkaček. Stoly a židle suplovalo několik dřevěných beden a neuměle ohoblovaných fošen. Největší luxus v okruhu mnoha desítek a snad i stovek kilometrů.

Dostal jsem se sem vlastně náhodou. Ostatně chtěl bych vidět zoufalce, který by se do Morganu vydal dobrovolně. Když to vezmu kolem a kolem, většina obyvatel jaderné pustiny by raději kopla svou mámu do břicha ještě v době, kdy je čekala, než ohryzávala kosti téhle mršiny starého světa.

Cestoval jsem nějakou dobu jako stráž v karavaně obchodníků s hnojivem. Naštěstí jsme narazili jen na pár psích smeček a jednu loveckou výpravu divochů. Nebylo třeba ani sáhnout po zbrani, divoši i psi se spokojili s odpadky, které za sebou výprava zanechala.

Hnojařina byla výhodný kšeft – neozářená, plodná půda se po válce vyvažovala zlatem. Na starých hřbitovech, zúrodněných generacemi drahých zesnulých, vyrůstaly farmy jako po dešti. Mrtvý měl člověk mnohdy větší cenu než zaživa a aktivní snaha o změnu těchto dvou stavů se rozvinula v prosperující byznys.

Bohužel jsem brzy přestal snášet intenzivní puch našeho nákladu, a tak jsem se nechal vyplatit v nejbližším městě. To byl shodou okolností Morgan – městečko vystavěné kolem předválečného motelu Fata Morgana na cestě do Los Angeles. Moc jsem tím mému nosu nepomohl. Tady to pro změnu smrdělo po zkvašené břečce, ze které místní gangsteři pálili svůj odporný dryák. Plodiny k destilaci svázeli do Morganu farmáři ze širokého okolí a na oplátku dostávali chlast, hnojivo, náboje a občas i pár dolarů (předválečná měna se cenila pro svou jemnost a přesto pevnost, s níž doslova hýčkala zadnici).

Po krátkém pobytu zde nasákl každý ostrým pachem kvasné hmoty. Dali se tak se stoprocentní jistotou určit nově příchozí. Kdo nesmrđěl, byl nový, a bylo třeba ho ožrat, okrást, v případě něžnějšího pohlaví ojet (ovšem kdo by si ověřoval pohlaví se čtyřmi promile v krvi?) a vykopnout za město.

I přes odpudivé prostředí se zde díky složení obyvatelstva dobře dařilo mé oblíbené aktivitě – karbanu. Také proto jsem ve Špatné Snídani včera večer seděl. Číhal jsem na hejla, který se rozhodne užít si kouzla „velkoměsta“. Nejlepší by byl farmář, co v palírně právě zpeněžil letošní úrodu. Bude se chtít povyrazit ještě

před tím, než zamíří na svůj statek za manželko-sestrou a deseti dětmi, z nichž dcerušky nad dvanáct už stihl oplodnit. Co taky po večerech dělat?

Zrovna jsem se zabýval hledáním dna láhve, když celý lokál najednou ztichl. To mohlo znamenat dvě věci – Jenny praskl živůtek dlouhodobě přetěžovaný jejím monstrózním poprsím nebo nás svou návštěvou poctil Herr Heinrich. Místní velký šéf, a hlavně majitel palírny vyžadoval bezpodmínečný respekt, který mu zajišťovala slušná armáda goril. Ta se teď řadila v pravidelných rozestupech kolem stolu a mně došel smysl rčení: „*Neproklouzla by ani myš.*“ V šeru se zabláskly kovové nýty na kožených chráničích i hřeby nabitě do baseballových pálek.

Ochranku tvořili domorodci pochytaní v pustině Otrokářskou gildou. Část lidské rasy přežila atomovou apokalypsu mimo ochranu mohutných vládních krytů a rychle zdegenerovala na úroveň negramotných zaostalců, navíc často poznamenaných mutacemi z ozáření. Děti se běžně rodily s obličejí starců a zanícenými pahýly namísto rukou. Podobných zrůd a zrůdiček se pouští toulalo dost, a některé kmeny na ně pořádaly hony kvůli masu. Tihle primitivové v životě neviděli techniku složitější než kus hadru k vytření zadku, a vrazit jim do ruky pistoli by bylo stejné jako požádat je o vymalování stropu jejich mozgem. Byli tedy vyzbrojeni tyčemi a pálkami. Zahlédl jsem jen jeden zrezivělý kolt. Ale vzhledem k tomu, že se vesměs jednalo o dvoumetrové lidské almary s muskulaturou pokrytou působivým rituálním tetováním, na odstrašujícím dojmu jim jejich ruční výzbroj spíše přidávala.

„Zdravím, Ellington. Tak sem slyšel, žeš prej vobehrál mého zástupce – Malého Mickeyho,“ pronesl Heinrich chraplavým hlasem, z něhož se mi zjezily chloupky na krku. „Co takhle rozdat si to teďka se mnou?“

Bezděky jsem se zvedl ze židle, jak se mé podvědomí připravovalo k útěku. Velký šéf jen pokynul tučnou rukou a jedna z almar sevřela můj zátylek jako krček štěněte a opět mě usadila.

Na Malého Mickeyho jsem si vzpomínal. Všude se chlubil, že je Heinrichova pravá ruka. Jako by nikdo nevěděl, že byl do téhle pochybné funkce povýšen jen díky tomu, že si to od velkého šéfa nechal pumpovat do střev. Když jsem ho včera oškubal do poslední vindry, zhroutil se a na kolenou mi nabízel do zástavy svou sestru, když mu vrátím aspoň část peněz, které nepatřily jemu. Mimo postelových služeb dělal Heinrichovi i účetního, takže měl nezdravě snadný přístup ke kase gangu. Jako bych nemohl mít jeho sestru za pět babek v bordelu, provozovaném v zadních místnostech Špatné Snídaně. Tripla bych si odnesl jako bonus. Nevrátil jsem mu samozřejmě nic, což byla chyba. Heinrich si teď přišel pro úroky.

Přihnul jsem si z lahve, abych zakryl nervozitu, a beze slova vytáhl krabičku s mým kapitálem – dvaapadesáti ohmatanými a poznačenými kartami z předválečných dob.

Místní „velký“ šéf byl ve skutečnosti bledý plešatý skrček, co s sebou tahal hezkých pár desítek kilo nadváhy. Jeho laloky tuku a kůže se co chvíli zachvěly

díky znervózňujícímu tiku, při němž škulbal hlavou dozadu. Autorita a skrytá moc z něj přesto sálaly na každém kroku.

Trochu mě utěšovala myšlenka, že kdyby ze mě chtěl Heinrich jen dostat peníze, už bych hledal zuby po podlaze a divil se, kde se ve mně bere tolik krve. Vypadalo to, že si přišel ověřit mé kvality. I když jsem byl vystrašený, ve vzduchu jsem cítil příležitost. A pak samozřejmě pach zvratků z mnoha předchozích flámů a vlastní nervózní pot. Heinrich vykázal ochranku za náš stůl – jak jsem zaregistroval, byl mezi nimi i Malý Mickey. Jeho obvyklá blond patka byla dnes rozčuchaná a na čele slepená krví. Sám její majitel stál mezi dvěma gorilami – ruce zkroucené v bolestivém úhlu za zády.

Židle pod šéfovou vahou zapraštěla, ale vydržela. Několika navyklými pohyby jsem rozhodil každému pět karet, vsadil pár dolarů a hned dva listy vyměnil. Tloušťík nespokojeně zafuněl, dorovnal a vyměnil tři. Během partie se soustředil natolik, že se uklidnilo i jeho věčné pošukávání hlavou. Hra pokračovala ještě několik kol. Vsadil jsem sice veškeré úspory, ale i přes pokerový výraz v Heinrichově tukem vyžehlené tváři jsem vnímal jeho vzrůstající neklid. Záškuby se vrátily. Děkoval jsem bohu za široké rukávy mého kožeňáku, do nichž se vešlo tolik „náhradních“ listů. Byl to sice ponižující starý trik, ale fungoval, i když mi karty ve strachem zpocených prstech klouzaly. Drtil jsem Heinricha rukávovým arzenálem barevně sladěných postupek, a ten se ovládal jen proto, aby před svými lidmi neztratil tvář. „Štěstí“ mi opravdu přálo a v závěru mí čtyři kluci hravě zametli s Heinrichovou postupkou.

„Seš dobrej, Ellingtone.“ zachroptěl tlustoprd. „Ty Mickyeho prachy... MÝ prachy, si klidně nech. Zasloužíš si je, ale...“

Nechal větu nedokončenou a dlouze se rozchrchlal. Kašlavé sólo ukončil vyplivnutím hlenovitého chuchvalce. Pak se, na svou tloušťku rázně, zvedl. Skoro jsem čekal, že mě přes svá slova na místě sejme a nechá zahrabat v poušti nebo mé ostatky prodá hnojákům. Opravdu vytáhl pečlivě naolejovaný revolver pětáctýřičítku, ale nemířil na mě. Jen dvakrát střelil do juke-boxu.

Trhl jsem sebou, ale čokl se pod stolem ani nehnul, takže nebezpečí nehrozilo. Spoléhat na jeho instinkty se vyplácelo.

Za doznívajícího rachotu střelby dokončil gangster větu: „... ale vyřid' svému šéfovi Chickovi, že takhle skončej on i všichni jeho šmíráci, který budou příště strkat rypák na můj území! Rozuměls?“ V očích mu zářila dvě světélka zuřivosti a ještě něčeho... šílenství. Jeho chraplák se rozléhal v náhle ztichlém lokále a přejížděl mi po páteři jako struhadlo.

Nechápal jsem, co Heinrich svou poznámkou myslel. Kromě Chicka – drogového barona na sever od Los Angeles v Alhambře, kterého znal každý v pustínách – jsem o nikom toho jména neslyšel a ani s ním jsem nikdy neměl co do činění.

„A takhle skončej zlobiví hošani, co se oháněj MÝMA prachama!“ přerušil šéf ticho a pomalu zamířil.

Malý Mickey se pokusil dostat své přezdívce a před očima se scvrkl. Několikrát sebou v rukách svých nehybných strážných zaškubal a cosi nesrozumitelně zakvičel. Se stejným úspěchem by se mohl snažit vyklouznout z ocelového svěráku. Zazněl výstřel a Mickeyho tělo bezvládně ztěžklo, zavěšené v pažích obou goril. Ty nehnuly brvou a ani se nesnažily setřít kapičky krve a mozku, které je během exekuce potřísnily. Bývalému oblíbenci velkého šéfa se po nohavicích rychle šířila mokrá mapa.

Pak – bez toho, že by na mě znovu pohlédl – odkráčel Heinrich středem krčmy se suitou bodyguardů v patách. Za Mickyeho odtahovaným tělem se vpíjela do špíny přerušovaná krvavá čára. Jeho boty už si stačil někdo přivlastnit.

Teprve když se uklidnily lítačky i za posledním členem bandy, se vše rozhučelo běžnými provozními zvuky – hovorem, cinkáním lahví a dávením někde venku. Sinatrovi v prostřeleném juke-boxu jen několikrát přeskočil hlas, ale Modroočka pár kulek nesloží. Celou událost připomínala jen vůně střelného prachu, vznášející se ve vzduchu.

Oškubal jsem Heinricha o hezkou sumičku v poválečné měně, pár flašek kořalky a v závěrečném přihazování i o poslední spodky. V dnešní době jsou zachovalé celotělové jégrovky opravdový poklad. Heinrichův pečlivě budovaný obraz hlavy gangu však ztratil mnohem víc. Tušil jsem, že budu muset co nejdříve zmizet z města, abych se vyhnul Heinrichově pomstě.

Ted' ale bylo třeba zapít úspěch několika podomácku vařenými pivy. Jennice je z piety plnila do prastarých hnědých lahví z předválečných časů. Na některých byly dosud čitelné zbytky papírových etiket s nápisy jako Bu***iser nebo můj oblíbený Roentgen. Ty ovšem zůstávaly za pultem jako rarita k prohlédnutí a rozbíjení při častých rvačkách.

Na místo Heinricha se z ničeho nic posadila nějaká holka. Její vyzývavé nalíčení a krátká otrhaná sukně napovídaly, že jí jde o poněkud jiné než karetní hrátky. Přehodila si nohu přes nohu a odhalila tak více, než zamýšlela. Spodní prádlo je v post-atomárním světě vzácnost. Tvář jí v šeru lokálu mrtvolně bledě zářila, jak se někde napudrovala prachem seškrábaným ze stěny. Používání make-upu z vypálených sirek si taky ještě bude muset nacvičit. Aspoň na první pohled se pod tou maškarádou neskrývaly ohavné shluky kožních nádorů, kvůli kterým většina místních kurev makala raději potmě. Radiace má i světlé stránky – spálené spermie i vaječníky vám poskytují jistotu, že vás jedna noc vášně nebude stát celoživotní úvazek. Prostitutky se verbovaly hlavně z řad farmářských dcer, které přes opakovanou snahu širokého sousedstva a příbuzenstva nebyly schopny rozšířit rodinu o dalšího pracanta.

„Tak co, fešáku. Nepobavíme se spolu trochu?“ začala větou tak otřepanou, že by ji mohli tesat děvkám všech epoch a kultur na náhrobní kameny.

Její trémou rozklepaný hlas napovídal, že je v branži nová. Nejspíš opravdu dcerka nějakého sedláka, co si jejím prodejem zvedl životní úroveň. Rozhodl jsem se, že udělám dobrý skutek a nechám ji vydělat.

„Jasně, zlato. Jak bych mohl odolat takové krasavici,“ odpověděl jsem zase zažitou replikou nadržovaných kunčaftů.

Byla opravdu nová, protože to vzala jako lichotku, a i přes silnou vrstvu omítky se jí líčka rozsvítila ruměncem. Ani to zohavující bojové maskování a rádobý sexy hadry nemohly zakrýt, že je to celkem pěkná zrzka s ucházejícími tělesnými proporcemi.

„Jak se jmenuješ, zlato?“ zvolil jsem další nicneříkající frázi.

„Lee, ale říkej mi, jak chceš.“ Odmlčela se. „Tak co? Pudem na to? Praní v ruce tě bude stát pět babek, ale můžem to zvládnout klidně i tady v hospodě, ústní ošetření dvacet, a...“ zaváhala při hledání výraziva, „... masáž celého těla padesátku.“

Vybral jsem si z vykoktaného ceníku praní v ruce. Šlapka si přisedla blíž a plivla si do dlaně. Její sotva patrné pohyby ruky, když mi rozepínala poklopec a pak jemně třela penis, prozrazovaly jistou praxi. Jenny ji musela dobře zaučit, aby dokázala obstát v nemalé konkurenci. I teď nejméně deset dalších kurviček kroužilo v cigaretové mlze mezi stoly a lovilo zákazníky. Zvrátil jsem hlavu dozadu a užíval si ten pocit. Pro zbytek hospody vypadalo vše úplně nenápadně, a i kdyby si toho někdo všiml, bylo by mu to jedno. Dívka se pod deskou stolu snažila ze všech sil a když si po několika příjemných minutách utírala ruku o sukni, usmála se na mě pomalu jako na svou životní lásku. Vzápětí shrábla prachy, k nimž jsem přihodil tučné dýško, a šla odříkávat svou mantru o fešácích k barpultu. Kšeft nepočká.

Cítil jsem se mizerně, ačkoli správně by mi měla tahle hormonální injekce náladu zvednout. Lokl jsem si kořalky. Nutně jsem potřeboval spláchnout pachůť tohoto svinského světa, který nechává otce prodávat své děti a mě konat podobné „dobré skutky“ se sotva odrostlými mláďaty. Přestal jsem počítat u pátého drinku, a nakonec jsem v náhlém záchvatu velkomyslnosti a opilosti hodil zbytek vyhraného alkoholu do placu mezi štamgasty. Pít se to bez azbestového hltanu a sebevražděných úmyslů stejně nedalo.

Jennice znala mé depresivní nálady a postavila přede mě novou láhev Roentgenu.

„Po čísle s takovým nedochůdčetem se ani nedivím, že se cejtíš mizerně, Elli.“

Ta ženská měla oči všude.

„Měl bys někdy zkusit, co dokáže pořádněj kus ženskýho masa.“ V rozporu se svými vyzývavými slovy mě téměř mateřsky pohládila po vlasech.

Něco jsem opile zablekotal a opět se stáhl do sebe. Po chvilce popíjení kalného piva bez pěny mě deprese sice nepřešla, ale už mi to bylo jedno.

Z alkoholické apatie mě vytrhl příšerný jekot. Doslova jsem zmrzl s lahví na půl cesty k ústům. Zbytek baru se nenechal rušit ve své běžné činnosti sestávající z chlastání, píchání si svinstva do žil, vzájemného dráždění pohlavních orgánů a zvracení pod stůl.

Moje nová láska Lee se zmítala na barpultu s nohama roztaženýma v nemožném úhlu a z pořezaných stehen jí stékaly čůrky krve. V roznožce ji držel zdrogovaný hromotluk. Chlap jako hora byl navlečený do zbroje z rozřezaných pneumatik a jeho zarputile býčí výraz dokresloval masivní ocelový kruh v nosní přepážce. Z koutku úst mu vytékal pramínek slin a hledal si cestu zanedbaným plnovousem. Kolem barpultu poskakoval jako nadopovaná fretka malý, plešatý mužík v koženém křiváku, za který musel dát nějakému sběrači předválečného haraburdí majlant. V jedné ruce svíral velký bojový nůž, a co chvíli se jím rozmáchl, aby udržel v odstupu Jennice. Ve druhé ruce měl láhev od piva s uraženým dnem a co chvíli vyřvával: „Natrhnu ti kundu, děvko!“

Normálně se do podobných záležitostí nepletu a řídím se heslem: *Je lepší být pět minut zbabělcem než zbytek života mrtvolou*. Ovšem nyní mi alkohol vlil do žil odvalu. Nezdržoval jsem se úvodním prohlášením typu: „*Neblbněte, chlapi, a zahod'te zbraně, než se někomu něco stane*.“ Nijak jsem netoužil po tom, mít tuhle větu na náhrobku jako svá poslední slova.

Vstal jsem od svého stolku a přistoupil co možná nenápadně za fretkovitého plešouna. Než si mě stačil všimnout, držel jsem v hrsti zbytky jeho šedivých vlasů, které mu vlály jako dlouhý závoj ze zátylku, a smýkl jím dozadu. Nejsem žádný silák, ale fretka mohl vážit padesát kilo i s botama, což je pořád o trochu méně, než mám já. Navíc byl můj útok neočekávaný. Díky tomu odletěl mužík po zádech do kroužku dobře se bavících opilců. S odporem jsem setřásl z dlaně lepkavý chumáč mastných vlasů.

Neměl jsem čas ohlížet se, co s ním za to vyrušení ožralové provedou, ale koutkem oka jsem registroval, že se jej pokoušejí prohodit oknem. Vzhledem k tomu, že byla zabeďněna masivními prkny, byl jeho let dost krátký. Můj pes vyskočil zpod stolu a vrhl se sténajícím prckovi na hrudník. Výhružné vrčení ho odradilo od další snahy vyškrábat se na nohy a pošimrat mě nožem zezadu.

Hromotluk svírající hystericky plačící Lee si ničeho z toho ani nevšiml. Slinťal jí dál nerušeně do výstřihu a pásl se na jejím strachu. Chvíli jsem uvažoval, jestli bych toho hrdinství neměl nechat. Koneckonců podobné záležitosti k životí děvky patří a hlavní nebezpečí pro ni už pominulo. Nakonec nad zdravým rozumem zvítězilo omámení vlastní statečností.

Došel jsem zvolna a s rukama tak, aby byly vidět, až k baru a sklonil se nad Lee, která sebou pomalu přestávala házet. Zvířecí instinkt jí radil zvolit strategii mrtvého brouka. Slzy už téměř smyly nemožné nalíčení a ukázalo se, že jsem měl ve svém odhadu pravdu – byla opravdu hezká.

„Kámo, můžu se připojit?“ zablekotal jsem přátelsky. „Téhle by bylo pro jednoho škoda.“

Lee se strachem ještě více rozšířily už tak veliké oči.

„Hrungh?!“ vypadlo z chlapa a zamžoural na mě prázdnýma, dětsky blankytnýma očima. Býčí kruh v nose se rozhoupal. Přes tělesnou konstituci medvěda byl ten muž úplná troska, neschopná bez dávky STREAMu činnosti složitější než

poškrábání se na zadku nebo zasunutí ptáka do libovolného otvoru. Tady s psychologií nepochodím.

Nahnul jsem se přes barpult k té hromadě svalů, zahákl dva prsty za kruh v nozdrách a trhl. Nosní přepážka rozežraná inhalováním STREAMu s ohavným křupnutím povolila a já náhle ke svému znechucení držel kruh s kusem krvavé chrupavky v ruce.

Muž zavyl jako zvíře, pustil Lee a chytl se za nos. Mezi prsty mu tekla proudem tmavá krev. Ozvalo se kovové zadunění, nevinně modré oči plné bolesti zmrtvěly a chlap se s tupým žuchnutím skácel k zemi. Tam, kde před chvílí stál, se teď tyčila Jennice a těžkou pánví pro deset osob si pohazovala v jedné ruce.

„Nikdy bych si vo tobě nepomyslela, že seš něčeho takovýho schopnej, Ellingtone. Dyť ty seš normální zsranej, zkurvanej, všivej hrdina!“ zasmála se s ulehčením. „Tydle hajzlové se tu vobsrávali už pár dní. Včera si vzali do práce Marian. Ještě tejden nebude schopná vylízt z pelechu. Další tejden nezvládne obsloužit ani impotentu, a já abych ji nadarmo živila a ošetřovala, než zas bude moct roztáhnout nohy.“

Jennice se sice nevyjadřovala zrovna jemně, ale všichni věděli, že se o svá děvčata stará líp než leckterá máma. Lee byla v šoku, a tak jí Jennice pomohla vstát z barpultu a shrnula jí sukni vyrolovanou až na břicho.

„Máš u mě tejden pití zadarmo a můžeš si zaskočít za mejma holkama do zadu,“ pronesla směrem ke mně, a pak se hned zase pustila do hospodské rutiny.

Nadnášen pocitem vítězství jsem vyplul ze dveří Špatné Snídaně. Vypitá piva potřebovala ven. V rozvážném klídku, který dobře znají a vychutnávají všichni pivaři v kterékoli době na všech kontinentech, jsem vypouštěl zlatavý proud na prorezlý vlnitý plech. Stěna za hospodou jím byla obestavěna, aby nenavlhla. Náhle mnou něco mrštilo proti zdi. Obličej mi zalila horká krev z pochroumaného nosu, zatmělo se mi před očima a už jsem se válel v louži vlastní výroby.

Probrala mě bolest a zvuky úderů. Někdo pracoval kovovou trubkou na mém hrudníku. Mlácení na chvíli ustalo a nade mnou se sklonil snědý chlápek s mastnými řídkými vlasy a bradkou. Všichni zdejší ho znali jako věčně sjetého člena ochranky Herr Heinricha. Mezi divošské svalovce tenhle vychrtlík nezapadal, ale nedostatek tělesné síly vynahrazoval zvrhlou sadistickou fantazií. Říkal si Hunter, ale rozšířenější byla přezdívka „*Ten psychopatickej Zkurvysyn*“.

Pes ležel pár metrů ode mě. Zkurvysyn ho musel vzít trubkou po hlavě. Hafan byl mimo, ale to mu nebránilo ve vrčení a občasném cvaknutí prořídleho chrupu po snovém nepříteli.

Hunter se žlutohnědě s mezerami usmál a téměř mazlivě vytáhl z pouzdra nechutně vyhlížející vykost'ovák. Břit ostrý jako žiletka byl zbroušený do jehly. Pak chvíli uvažoval – nenechal se rušit mým ani hafanovým skučením – a přejel mi kudlou přes žebra. Byl jsem skoro v bezvědomí a veškeré dění a naštěstí i bolest jsem vnímal jako přes mlžný opar, ale reflexivně jsem vykopl nohou a povedlo se mi zasáhnout Huntera do boku takovou silou, až mi křuplo v koleni.

Zkurvysyn odletěl ke zdi, a zatímco se sbíral ze země, vymotal jsem ze zajetí kabátu mého Desert Eagla. Vytrhl jsem ho i s dlouhým pruhem podšívky zachycené na kohoutku. Povedlo se mi zvednout aspoň na jednom lokti a vypálil jsem do tmy, kde jsem tušil Huntera. Hromová rána mě na chvíli ohlušila, zpětný ráz těžce nakopl rameno a zbraň mi vyletěla z ruky. Pokusil jsem se obrátit na břicho a odplazit se ji hledat, ale neměl jsem na to sílu ani čas.

Zkurvysyn díky zdrogování necítil bolest, jinak jsem si nedokázal vysvětlit, že ačkoliv mu kulka urvala větší část dlaně, byl pořád na nohou. I přes pramínek tmavé krve, který se při každém pohybu měnil v menší gejzír, nepustil z druhé ruky trubku. Knedlík hlenu a strachu mi ucpal krk, jen proto jsem neřval strachy. Přes stěnu hospody sem tlumeně doléhal Sinatrův hlas: „*Blú skájs smájling at mí...*“ Snažil jsem se couvat jako krab, ale trubka se blížila rychleji. „... *end ev-rybody's hepy...*“ Pak se kolem rozprostřela tma.

„Měl jsem nechat Heinricha vyhrát,“ říkal jsem si, když jsem si střídavě třel dvě velké boule – na zátylku a na čele. „Nebo aspoň zjistit, co je s tím Chickem, kvůli kterému se tak rozčilil.“

Sledoval jsem stopy Oldsmobilu. Tímhle směrem jsem mohl dojít jen do Morganu, jiné město poblíž bohužel nebylo. Doufal jsem, že se dám u Jennice dohromady, naberu zásoby a pak zmizím na sever. Nová hornická městečka tam prý vznikala ze dne na den a flákače mého typu přitahovala jako rozsvícená lampa můry. Nikdo se nenechá v kartách obehřát s takovou chutí jako sedřený dělník. Možnost prohrát ve velkém stylu půlroční příjem patnáctičlenné rodiny s šestnáctým přírůstkem na cestě poskytuje takovému chudákovi aspoň zdání života na vysoké noze. To je základní poučka každého karbaníka a já byl vždy ochoten obětovat své skromné schopnosti, abych podobné lidi učinil na chvíli šťastnými... a po zbytek života chudými.

Žhavý vítr po planině líně proháněl prachové víry. Pes hopkal střídavě po třech, aby ulevil tlapkám, smažícím se na horkém asfaltu. Já měl nohy jen dvě, a tak mi nezbývalo než si nechat přes sešlapanou podrážku pomalu opékat chodidla.

Cestou se mi povedlo chytit si na zahrnutí nejkřutějšího hladu pár gekonů. Hřáli se na rozpálené silnici, potřhané kořeny odolných pouštních keřů do spletité pavučiny. Stačil jeden rychlý skok a pak jen seškrábat svačinku částečně z asfaltu, částečně z podrážky. Strhával jsem kousky plazího masa z miniaturních kostřiček a namlouval si, že těch několik soust může utišit neodbytně kručící žaludek. Dlouhá vlákna tkáně mi ulpívala neodbytně mezi zuby.

Do města jsem dorazil se soumrakem. Prošel jsem kolem staré benzinky, osvětlené plameny z prorezlého barelu. Z předválečných časů zde zůstala plechová cedule s nápisem 1 gallon/50 \$. Z kovové konstrukce visela opotřebovaná

oprátka. Podle některých zkazek předcházela válce obrovská energetická krize, které často padali za oběť těžařští dělníci, pumpaři nebo prostě kdokoli, kdo měl ke své smůle co do činění s tehdejšími nedostatkovými zdroji energie.

Blikavé, slabé světlo pomrkávalo z oken několika málo domů, kde měli k dispozici agregáty. Mezi jinými prosvítala záře i skrz škvíry v zabedněných oknech Špatné Snídaně, v palírně šéfa Heinricha a v doupěti překupníčka drog Laramieho.

Snažil jsem se krýt za chatrčemi z vlnitého plechu. Heinrichovi lidé pravidelně obcházel město a podávali šéfovi hlášení o nově příchozích, bližících se karavanách nebo úmrtích děvek. Teď šli určitě i po mně.

Heinrich mě nechtěl zabít, uvažoval jsem. Alespoň ne přímo – to by to bez okolku udělal. Bavila ho představa člověka pomalu umírajícího v pustině nebo si možná nechtěl kazit pověst jako někdo, kdo neumí se ctí prohrávat. Nebo to mělo něco společného s tou zmínkou o Chickovi. Nebo, nebo, nebo... Určitě si však kryl záda, kdybych nějakým zázrakem přežil a vrátil se.

Teprve při opatrném našlapování jsem si uvědomil, že nohy celodenní pochod odnesly hezkou řádkou krvácejících puchýřů. Hopkal jsem nejprve k barelu s obecní vodou, ze kterého se mohl každý obsloužit. Podle toho taky vypadal. Samozřejmě ho hlídali. Hunter mohl mít hlavu vyfetovanou jak chtěl, ale určitá dávka hajzlovské inteligence se mu upřít nedala. Tím, že mi rozřezal láhev na vodu, si mě k barelu pozval.

Skrčil jsem se za nejbližší chatrč a hodil nazdařbůh do tmy kamínek. Chvilku jsem počkal, až se hlídač vydá za hlukem. V ruce jsem přitom svíral kus cihly z polorozpadlé zdi poblíž. Čistě teoreticky bych se teď měl jako správný hrdina bez bázně a hany na chlapa vrhnout a zneškodnit ho jediným úderem. V praxi si ovšem hlídač mocně upšoukl a pak zmizel za budovou nedaleké Špatné Snídaně.

Odhodil jsem cihlu za hlavu. Podle ublíženého kníknutí, které jsem si vysloužil, dopadla na tlapu psovi. V té chvíli mě ale zajímalo jediné – odklopil jsem kus plechu na barelu, ponořil hlavu do té smradlavé břečky a pil a pil a pil. Kalná voda plná hmyzu a vířícího smetí mi tekla i nosem, ale to mi bylo jedno. Teprve když jsem měl břicho k prasknutí plné, skončil jsem.

Další cesta vedla k Laramieho feťáckému doupěti. Nakoukl jsem dovnitř mezerou v prkenných dveřích a zahlédl nohy spokojeného zákazníka, užívajícího si na provizorním lehátku z beden své přísně soukromé syntetické nebe. Laramie blaženě vyhuloval obvyklé žváro. Připravoval ho snad ze strouhaných pneumatik a nějakého pouštního koření v poměru jedna ku jedné. Místnost se utápěla ve smrduté mlze, pronikající škvírami ven.

Už jsem věděl, kde si obstarám prachy na cestu a vklady do hry. Původně jsem plánoval navštívit Špatnou Snídání a Jenny, ale to by přicházelo v úvahu, jen kdybych potřeboval zvýšit hladinu stopových prvků – hlavně olova – v krvi. Heinrichovi lidé by mě tam okamžitě našli a sejmuli. Bez zaklepání jsem otevřel dveře a vpadl dovnitř. Laramie na mě pomalu zaostřil; jeho zákazník si mě

nevšímal vůbec. Vypadalo to, že už si nevšimne nikdy ničeho. Asi špatně odhadnul dávku.

„Co tady chceš, Ellingtone? Myšlel šem, že tu ten tvůj držej kšicht už nevidím,“ zablekotal dealer podrážděně a zašmátral nejistě po Lugeru, který se válel na stole. „Radim ti, abyš co nejrychleji vypad nebo ši dá Heinlich pšište záležet víc! Kdyby tě tu našel, odškáču to i já. Už tak to mám u něho dost pošraný – nechce mi věřit, že proti němu š Chickem v ničem nejedu,“ šišlal na mě a převaloval v bezzubých ústech žváro. Podle toho dlouhého projevu měl po cigáru ukecanou náladu.

Čokl v reakci na Laramieho rozzlobený tón bojovně zavrčel a postavil se přede mě. Musel jsem ho přidržet za kus provazu, který mu kdysi někdo prozřetelně uvázal kolem krku.

„Jen klid, Laramie! Buď rozumnej. Nikdo mě tady hledat nebude. Oficiálně jsem už hezkých pár hodin mrtvej. Rád bych jen koupil něco na povzbuzení. To víš – cesta odsud bude dlouhá. Tak se zklidni a připrav zboží.“

Snažil jsem se zřetelně artikulovat a očima jsem neustále hlídal nejistě se třesoucí hlaveň pistole. Ta sračka, co dealer kouřil, dělá nepěkné věci s vnímáním reality. Stačil náznak podezřelého pohybu a Laramie by mě provrtal.

Při zmínce o kšeftu dealer ožil. Setřepal ze sebe veškeré známky zhulenosti a sáhl pro promáčknutý kovový kufr. Luger přitom nepustil z ruky.

„Zboží mám kvalitní, to vidíš. Špokojenej žákazník,“ ukázal na polo nebo zcela mrtvou lidskou trosku na kanapi. „A čo prachy? Kožešiny nebo žlato?“ Usmál se Laramie bezzubě a chtivě, až se mu vrásky v osmahlé hubené tváři složily do vějířků.

„Jo, mám nějaký zlatý prach, co jsem vyhrál v Montebello. Hunter včera nehledal dost důkladně,“ usmál jsem se pro změnu já. I když – pravda – dost nakřivo. „Úspory se musí chránit vlastním tělem.“

Laramie se zatvářil spokojeně. Jako zkušený dealer a překupník věděl, o čem je řeč. V pustině se před mnoha generacemi ujal praxí vynucený zvyk používat k ochraně cenných předmětů veškerých tělesných dutin. Zlaté nugety, drogy nebo podobné zboží menších rozměrů se zabalilo do kondomu a... Vsunulo. Bohužel se zvyk rozšířil natolik, že pouštní banditi s vervou prohledávali nejdříve právě tělní dutiny. Po takovém zákroku většinou oběť přepadení zemřela na vnitřní krvácení.

Žmoulal jsem v ruce zpuchřelý kondom, který jsem si předem naplnil šterkem z ulice. Při troše představitosti se dal v přítmí považovat třeba i za zlatý prach. Alespoň jsem doufal.

Na dně kufru jsem zahlédl tlustý svazek bankovek, několik ampulí se synt'árou, ohmatanou injekční stříkačku a polštárek se zapíchanými jehlami. Nechyběly ani metamfetaminové žvýkačky Wake-Up familierně nazývané žvejku-p. Pomalu mi začala docházet naivita mého plánu. Laramie není tak pitomý a

zhulený, aby mu nedošlo, že v kondomu je jen kamení a prach. Došlo mi taky, že jsem to věděl už od začátku. Jen jsem si odmítal připustit, co je třeba udělat.

„Tak ukaž, čo máš – já ti podle toho odměřím dávku. Pšedvcírem pšišlo nový zboží od Chicka a je to fakt šuprová věc. Aši tšikrát šilnější než obvykle,“ vychloubal se Laramie.

Jen jsem nasucho polkl a pokusil se znovu usmát: „Tak dělej, moje žíly už řvou hlady!“

Dealer natáhl synt'árnu do injekce a sáhl po kondomu. Na tuhle chvíli jsem čekal. Praštil jsem ho do ruky s Lugerem a zároveň chňapl po stříkačce. Laramie byl zpomalený hulením – sice vystřelil, ale jen do stropu. Rána mě ohlušila a málem bych si byl odnesl druhou, už přesněji mířenou. V tu chvíli se ale pod stolem prosmýkl pes. Skočil dealerovi na podbříšek a začal mu cuchat vnitřnosti. Neměl jsem chuť přetahovat se o nabitou pistoli, a tak jsem se naklonil přes stůl, vrazil dealerovi ukořistěnou injekci do krku a stlačil píst.

Narkotikum začalo působit okamžitě. Laramie nesrozumitelně zakvičel a křečovitě se zapřel o stůl. Z bezzubých úst mu vytryskl proud zvratků a zpěněné žluči. Vyvalil oči s popraskanými žilkami. V tu chvíli vachrlatý stůl povolil a s praštěním se rozpadl. Těsně za ním letěl dealer. Ještě chvíli sebou cukal. Z úst a nosu se mu mimo zvratků vyřinula i rudá pěna. Pak znehybněl. Právě jsem zabil člověka pro pár dolarů, prolétlo mi hlavou. Těch dolarů snad bude víc než jen pár, následovala druhá myšlenka.

Kromě bouřícího se žaludku jsem necítil nic.

Přinutil jsem se odtrhnout oči od mrtvolky a klopýtavě vyšel na čerstvý vzduch. Ve světle vycházejícím z otevřených dveří mě mohl spatřit kdokoli z Heinrichových kumpánů, kteří se už nejspíš sbíhali po zvuku střelby, ale to mi teď bylo jedno. Krvavá pěna mi pomalu stékala po kabátě, kapala na boty a já se třásl jako jedna z těch lidských trosek, co jedou ve STREAMu. Chtěl jsem jen a jen uniknout pachu zvratků, krve a smrti.

Z chýše se ozývalo vrčení a mlaskání. Hafík se rozhodl spravit si po celodenním půstu chuť a vytrhával z Laramieho ty nejlepší kousky. Bylo toho na mě dnes moc. Opřel jsem se o stěnu a táhle, úlevně vyzvracel skromný obsah žaludku. Gekoní maso neztratilo ani na zpáteční cestě nic ze své olejnaté příchuti. Vykašlal jsem poslední zbytky a zároveň s doznívajícím chrchláním jsem zaslechl zvuk spěchajících kroků.

Ačkoli zpět do boudy se mi dvakrát nechtělo, jen tak čekat na odstřel se mi chtělo ještě míň. Co bych teď dal za uklidňující váhu Desert Eaglu v podpažním pouzdru, i když jsem ten neforemný kus těžkého kovu při cestách pustinou proklínal.

Pes načal Laramieho od břicha a zuřivě rval měkké tkáně. Z kufru odkopnutého ve rvačce do rohu místnosti jsem horečnatě vyházal veškerý obsah. Zapíchl jsem si přitom do prstu několik jehel, ale nakonec jsem našel svazek bankovek,

o který mi šlo, a nacpal ho do vypárané skrýše v kabátu hned vedle Stimů. Navrch jsem přisypal i pár žvejk-upů.

Sklonil jsem se nad mrtvolu a pokusil se vypáčit ze ztuhlých prstů pažbu zbraně. Vyrušilo mě hluboké zavrčení. Čokl pustil z mordy kličku střev a postavil se do bojové pozice se zježenými chlupy na hřbetě – přední tlapy na hrudníku mrtvoly. Krvavé sliny u tlamy mě nenechaly na pochybách – u dělení kořisti kamarádství končilo.

Zpod trosek stolu čouhala ohmataná rukojeť mačety. Laramie ji tam měl asi schovanou jako poslední záchranu před zlobivými feťáky. Vytasil jsem zbraň z koženého pouzdra a v širokých půlkruzích se jí rozháněl, abych si psa udržel od těla. Druhou rukou jsem zatím lámal Laramieho prsty zaťaté v mrtvolné křeči. Pes zaryl zuby do rukávu a masa paže a začal se se mnou přetahovat. Takhle agresivně se ještě nikdy nechoval. Nenapadlo mě jiné vysvětlení, než že drogy napumpované do Laramieho přešly spolu s vychlemtanou krví i do psiho těla.

Napřáhl jsem mačetu a sekl do zápěstí zdevastované a polámané ruky. A ještě a ještě. Zápěstní kosti konečně s hlasitým křupnutím povolily.

Když jsem z pistole setřepal i Laramieho dlaň, vyběhl jsem z boudy, aby mě v ní nemohli Heinrichovi lidé obklíčit. Pozdě. Jeden už číhal u dveří a pokusil se mě sevřít ze zadu, zatímco druhý mě popadl za ruku s kvérem. Přetahovat se o nabitou pistoli se nemusí vyplatit ani jedné straně. Spíš díky jeho snaze mi zbraň vyškubnout, než mou zásluhou vyšla rána a chlap se zhroutil s krvavým flekem v podbřišku. Mezitím se mi povedlo dupnout na nárt druhému muži, který mě držel v klinči a funěl mi přitom za ucho. Nárt strážného, chráněný jen polorozpadlým sandálem, nahlas křupl. Chlap zavyl a padl, zkroucený do klubička, vedle svého kolegy. Pojistil jsem si jeho odpočinek dvojitým výstřelem do hlavy.

Bohužel ti dva nebyli jediní, které na mě Heinrich poslal. Ve světle, které chaoticky blikalo v rozkmitaných lítačkách Špatné Snídaně, jsem zahlédl komando čtyř domorodců. Tak akorát na čtyři kulky zbývající v zásobníku Lugeru. Hned jsem je začal spravedlivě nadílet.

Mojí jedinou nadějí bylo zmizet v noční pustině. Zašít se někam mezi trosky na rozsáhlém předměstí L.A. a doufat, že mě při pročesávání okolí nenajdou a budou si myslet, že už jsem někde za horama nebo mě ohryzávají toulaví psi. Utíkal jsem, až mě dech škrábal v plicích a krev šuměla ve spáncích. Co chvíli jsem se otočil a vypálil přes rameno.

Zčistajasna mi za zády zazněl zvuk, připomínající něco mezi motorovou pilou a zavrčením vzteklého vlka na perníkovém tripu. Pes docupoval Laramieho a šel si pro zákusek. Ohlédl jsem se právě včas, abych spatřil, jak skáče na záda posledního ze skupiny pronásledovatelů a strhává ho k zemi. Světlo ze dveří Špatné Snídaně dosahovalo právě na čokla a jeho kořist. Muž se zuřivě bránil osudu přesnídávky, ale pes se mu zahryzl do obličeje a držel ho pevně v čelistech. Zbytek pronásledovatelů se ztrácel ve tmě za mými zády a dal se rozpoznat jen podle blížícího se dusotu a pokřikování nadávek.

V prvním panickém návalu jsem zbytečně vyplýtlval střelivo a Luger se teď dal použít leda jako vrhací zbraň. Už jsem ale viděl obrysy benzinky, která určovala konec osady. Naděje mi vlila novou sílu do svalů a dokonce jsem, přes nesnesitelné píchání v hrudníku i zraněném kolenu, zrychlil.

Pak se ozval výstřel. Kulka mi neškodně prosvištěla nad hlavou a s hlasitým plechovým zařinčením proletěla tabulí u benzinky. Chvíli se ozývalo jen vrzání rozhoupané cedule. Pak přišel druhý výstřel. Dříve, než jsem si stačil uvědomit, co se děje, mi něco podseklo nohy. Klečel jsem na všech čtyřech, lapal po dechu a zmateně, v šoku uvažoval, co se stalo. Bolest přišla až pak.

Zkroutil jsem se do klubička a snažil se zastavit mohutné krvácení z lýtka. Kulka vyhryzla z nohy kus masa a nejspíš roztrhla tepnu. Bolest vystřelovala do celého těla. Přesto se mi povedlo vyškrábat se na jednu nohu a odskákat pár kroků, než mě Heinrichovi lidé dostihli. V ten okamžik jsem jim byl vděčný, že už nemusím nikam utíkat.

Někdo mě srazil znovu k zemi, chvíli cosi řval a pak mě kopl do hlavy. Ne dost na to, abych upadl do bezvědomí nebo aspoň přestal cítit bolest. Vnímal jsem, jak mě zvedají a někam nesou. Skončil jsem v jedné z chýší z vlnitého plechu, pod sebou vrstvu několika dek nasáklých pachem moči. Jako skrz mlhu jsem ještě zahlédl jasnou záři rozpáleného kovu. Blížila se k mé prostřelené noze. Bolest a vůně pečeného masa. Pak jsem odpadl.

Probrala mě příšerná bolest vystřelující ze zraněné končetiny. Skrz zavřená víčka jsem vnímal sálající slunce – byl jsem tedy venku. Báł jsem se otevřít oči, ale nakonec jsem to udělat musel. Jak jsem zjistil, shromáždilo se tu prakticky celé osazenstvo Morganu. V soustředěných kruzích podle společenské příslušnosti postávali kolem ležících, postřelené a zmlácené trosky. Tedy mě.

Nejblíže, s nohou položenou na mé ráně, stál Heinrich. V očkách zalitých tukem se mu vítězoslavně blýskalo, ale nemohlo mi ujít ještě něco jiného. Ten chlap byl vážně blázen. Co chvíli trhl nervózně hlavou a stružku slin stékající na podbradek se ani nesnažil setřít. Během naší včerejší partičky jsem si toho nevšímal, byl jsem soustředěný na hru o holé přežití. Teď se už jeho psychický stav přehlédnout nedal.

„Tak ti to nevyšlo! Nedostals mě! Co, Ellingtone? Nebo jak se menuješ?!“ zachrochtal vítězně, jako by šlo o vyhranou partii hry, jejíž pravidla znal jen on sám. „Možná bych tě měl nechat odvézt zpátky k tvému šéfovi Chickovi.“

Už zase to jméno. Začínal jsem mít tušení, že Heinrich trpí stihomamem. Prý se to občas stává v určité fázi závislosti na STREAMu.

„Ale já s Chickem nemám...“ začal jsem.

„Drž hubu!“ zařval Heinrich s tváří zkřivenou v odporné grimase.

Okamžitě přiskočila jedna z goril a nakopla mě do žeber. Křečovitě jsem se snažil nadechnout, ale měl jsem pocit, že do plic se mi místo vzduchu dostává jen prach a písek.

Těkal jsem zoufale očima po davu, až jsem zachytil pohled mé včerejší lásky Lee. Z přátelského mrknutí, které jsem jí poslal, asi nebude mít moc dobré spaní. Můj rozkopaný a suchem popraskaný obličej musel vypadat svůdně. Přesto se usmála.

Opět se ozval zahleněný hlas: „Chicko by se o tebe určitě dobře postaral, jo jo. Prej má pro svý neúspěšný zabijáky extra mix. Stačí jedna injekce a ty zrádný kurvy prosej o kulku do hlavy,“ zachechtal se. „Ale ne, neudělám to. Dal sem mu už jednu příležitost si tě vyzvednout a taky nemůžu zklamat mého nového zástupce Huntera.“

Zkurvysyn stál kousek za velkým šéfem. Zbytek dlaně omotaný špinavým hadrem mu visel na pásce kolem krku.

„Celkem si ho naštvál – tím pahejlem se mu špatně natahuje fet do stříkačky.“ Rozchechtal se, až ho jeho bodyguardi museli podpírat a bušit po zádech, aby z plic dostal krvavý flusanec.

„No nic, du si dát šlofika.“ Velký šéf ukončil svůj proslov.

„Postavte ho pro výstrahu na barel. Uvidíme, jak dlouho vydrží. Ten poslední mě nasral, dyž skočil sám,“ povzdechl si Heinrich nad zkažeností tohoto světa a vydal se šouravě ke svému sídlu. „Nechám si vo tobě něco hezkýho zdát, mlaďej,“ chrochtal ještě.

Radši jsem si nepředstavoval, co obnáší takové postavení na barel. Lokální šéfové mívají ve vymýšlení trestů bujnou fantazii. Už jsem byl svědkem rozpouštění v kyselině nebo pověšení za žebra na hák.

Ruce dvou goril mě zvedly a odtáhly ke kovovému barelu u benzinky. Hunter, který vše sledoval a usmíval se přitom jako sluníčko, teď pokynul, aby mě vyzdvihli na plechovou hranu barelu. Předtím ze mě strhli kabát, pistolový postroj i košili a svázali mi ruce. Přes dva metry vysokému otrokovi nečinilo potíže natáhnout se až k ocelové konstrukci nade mnou a navléct mi oprátku kolem krku.

V tu chvíli už se obyvatelstvo Morganu rozcházelo. Jen několik Heinrichových mužů vytvořilo kroužek a uzavíralo sázky, jak dlouho vydržím balancovat na hraně sudu. Vsadil bych si na pět minut, chtěl jsem zavolat, ale ztratil jsem balanc, přenesl váhu na zraněnou nohu a místo toho se ozvalo jen zavytí. Někdo nebo něco mi zavýlo v odpověď z pustin za mými zády.

„To bude ten tvůj podvratáček,“ uplivil si Zkurvysyn. „Než sem ho moh včera odprásknout, zlikvidoval mi dva dobrý chlapy. Pak se zahrabal někam do trosek kolem města. Ale žádněj strach,“ zašklebil se a pohladil mazlivě pouzdro s pistolí, které měl u pasu. „S tvojí bouchačkou z něho brzy nadělám sekanou. Vypadal dobře živenej.“

Neměl jsem ani sliny, abych na něj mohl dolů plivnout, i když jsem tušil, že podobné gesto se ode mě očekává. Jenže novopečený zástupce velkého šéfa si mě hodlal vychutnat. Kopl do barelu, takže jsem musel zatížit prostřelenou nohu. Jen silou vůle jsem nezařval jako zvíře, ale jen jako člověk. Pohybem se mi smyčka kolem krku nepřijemně utáhla.